Фондация ОЗОН

БЮЛЕТИН

за споделяне на опит, знания, открития
и отразяване на културни събития

БЕСЕДА НА ТЕМА „ЩО Е ЛЮБОВТА“ С ДЕЦА ОТ ВТОРИ КЛАС ПО ПОВОД ДЕНЯ НА ВЛЮБЕНИТЕ „ СВЕТИ ВАЛЕНТИН“

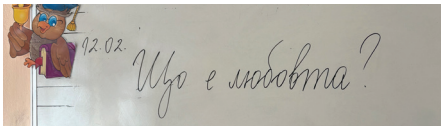
Днес 14 февруари, осъществихме заложената в годишният ни график беседа на тема
„ Що е любовта“. Нашият трудотерапевт заедно с логопеда бяха в училище и говориха по темата с деца от втори клас. Специалистите бяха подготвили срещата така, че да бъде разбираема, забавна и ангажираща за малките слушатели. Използваха приказки и примери от ежедневието, които разказват за любовта в семейството, между приятели и дори обичта към домашните любимци.

След това срещата е преминала във вид на игра, в която децата е трябвало да довършат изречения като:
„ Обичам мама, защото…“
„Приятелството означава…“
„Любовта е когато…“
Децата са били много активни, като са споделяли своите мисли и преживявания. Например, едно дете е казало: „ Любовта е когато споделяш последната си бисквитка с приятел“, а друго: „Когато някой ти помага без да го молиш.“

В края на срещата специалистите са задали въпроса: „ Как можем да показваме любов всеки ден?“ Децата са предложили идеи- „ да помагаме на другите“, „ да казваме добри думи“, „ да прегръщаме близките си“.

За финал, на всяко дете беше дадено „сърце на добротата“- хартиено сърце, на което всяко дете е трябвало да напише едно добро дело, което ще направи през деня.

Беседата е преминала с много усмивки, закачки и смях. Целта ни беше да покажем на малчуганите, че любовта е навсякъде около нас- в малките жестове, топлите думи, милите постъпки.

МИСИЯ „ ПРИКАЗКИ В РИСУНКИ И ТЕКСТ“

През целия януари нашият детски център се превърна в малка приказна работилница. Събрахме се заедно- малки художници, разказвачи и мечтатели, за да създадем не просто книжка, а истинско вълшебство от цветове, думи и въображение.

Преди да запретнем ръкави, започнахме с най-важното- избрахме любимите си приказки! Говорихме за героите, които ни карат да се смеем, за принцесите, които мечтаят и за вълшебниците, които правят чудеса. После дойде ред на рисунките- боички, моливи, пастели и купища цветни листове изпълниха работната ни стая. Всяко дете се превърна в илюстратор, придавайки живот на своята приказка- от величествени замъци до забавни животинки, с малко криви, но пълни с емоция линии. След рисуването дойде най-голямото предизвикателство- да напишем приказките с нашия собствен почерк. Буквите понякога бяха палави и скачаха насам-натам, но с малко помощ от нас и родителите и много старание, всяка приказка намери място в книжката. Когато всички страници бяха готови, дойде ред да превърнем творенията си в истинска книга. Подредихме рисунките, залепихме текстовете, украсихме корицата и накрая- та-дааааааа! Книжката ни оживя!

С голяма гордост и много усмивки прелистихме първата ни саморъчно направена книжка. Всяка страница от нея е изпълнена с много обич, старание и малко вълшебство. Тя е съкровище, което ще пазим и четем отново и отново, защото в нея живеят мечтите, на нашите малки потребители!

ЕМОЦИОНАЛНА ИНТЕЛИГЕНТНОСТ- суперсила или тайна мисия?

Представете си, че сте супергерой, който не лети, не стреля с лазери от очите, но имате една специална сила- разбирате хората, усещате как се чувстват и дори можете да предскажете кога някой ще избухне като ядосан вулкан. Поздравления! Вие сте майстор на емоционалната интелигентност.

Но що е това емоционална интелигентност? Магия? Наука? Или просто умението да не се караме с баба, когато ни кара да ядем петата паница супа?

Емоционално интелигентният човек не е този, който никога не се ядосва или никога не плаче (ако беше така, щяхме да си говорим за роботи, а не за хора). Това е човек, който:

- Знае кога е време да говори и кога да мълчи (особено когато мама е ядосана □)
- Разбира, че приятелят му (колегата) не мрънка без причина, а просто е имал лош ден
- Умее да успокои плачещо дете, разтроено поради…кой знае каква причина. □

Да разгледаме емоционалната интелигентност в действие.

Да предположим, че си в магазина и някой те настъпи с голямата си, тежка обувка. Първият ти импулс? Да извикаш „АУ!“ и да хвърлиш смъртоносен поглед. Но ако си емоционално интелигентен, може би ще си помислиш: „Възможно е човекът да е разсеян или просто има лош ден.“ Вместо караница, можеш просто да се усмихнеш и да продължиш.

Представи си, че приятелят ти дойде кисел и ти се тросне без причина. Възможно е да решиш, че държанието му лично е насочено към теб. Но ако притежаваш суперсилата на емоционалната интелигентност, ще попиташ: „Всичко наред ли е?“ И вместо конфликт получаваш доверие и благодарност.

Защо ни трябва тази суперсила?

Емоционалната интелигентност е нашата способност да осъзнаваме емоциите си, да разбираме тяхното значение, да можем да откриваме финитe нюанси в тях. Да успеем да ги управляваме по такъв начин, че те да подпомагат нашето мислене, емоционално и интелектуално развитие. Освен това притежанието и, предполага способност и умение да разпознаваме емоциите на другите, да се съобразяваме с тях и да реагираме на техните потребности, спрямо особеностите на ситуацията, повлиявайки я благоприятно. Хората с висока емоционална интелигентност имат повече приятели, справят се по-добре с работата, будят повече довери в околните и дори живеят по-щастливо.

Всичко това не е някаква сложна наука. Тя просто изисква повече практика и търпение. Забавлявайте се! Слушайте повече отколкото да говорите! Проявявайте разбиране и толерантност към околните! И помнете, че най-големите супергерои не винаги носят плащове, медали или титли… понякога това са хора, които просто знаят кога да кажат: „ Разбирам те“.

Любовта към близки и природа. Изработване на валентинка

Днес проведохме и последната дейност заложена в годишната ни програма, а именно изработването на валентинка и разговор на тема „Любовта към близките и природата.

Бяхме подготвили предварително материалите за изработването на валентинката. В началото насърчихме децата да споделят какво означава за тях любовта към близките и природата. По- малките разказаха, че любовта е да обичаш мама и тате. Други казаха, че любовта е когато гушкаш кучето си □, трети смятаха, че ако получаваш подаръци, значи те обичат. Отговорите на въпроса какво е любовта към природата бяха почти еднакви, разбира се казани по различен начин, а именно, че любовта към природата е да се грижим за цветята, дърветата и животните около нас. Да не замърсяваме околната среда. Отговора на едно от децата, обаче, ни направи особено впечатление. Тя каза че пеперудите могат да дават много любов, защото са оцветени в различни цветове и са много красиви. Отговора ни наведе на мисълта, че това дете свързва любовта с красотата на цветовете т.е. колкото по цветно е едно нещо, толкова повече любов и обич може да излъчва и да привлича. Това, като се замисли човек, е самата истина, защото ярките, светли цветове ни носят позитивно настроение и ни изпълват с добри чувства.

По- големите децата споделиха, че любовта към близките е да ги обичаш и да се грижиш за тях. Да ги уважаваш и да правиш така, че да се гордеят с теб. Любовта към природата за тях означава, да я обичаме и пазим, защото ние сме част от нея. Да осъзнаем, че нашите действия или бездействия могат да имат дълготраен ефект върху бъдещето на планетата и от нас зависи дали този ефект ще бъде позитивен или негативен.

След разговора, децата се захванаха с творческа дейност- изработването на валентинките. Работата с цветна хартия, гланцови лепенки, блестящи елементи и рисунки им даде възможност да развихрят въображението си и да изразят индивидуалността си. Обстановката беше изпълнена със смях, топлина и любов. Децата си помагаха едно на друго и работиха в екип. Споделяха си истории, които показваха колко различни, но и колко свързани са техните преживявания. Целта ни беше, малките ни приятели да осъзнаят, че любовта може да бъде изразена по много начини- чрез думи, чрез внимание, чрез малки жестожа към приро-ажение. Всеки зва, че обичаш ата около теб. зненство, което рително за

Вълшебно пътешествие в света на изкуството

В детския център настъпи особено вълнение- предстоеше невероятно приключение в света на изкуството под ръководството на художника Милчо Бонев. Нашите малки творци бяха готови да развихрят въображението си и да създадат нещо специално, което да вземе участие в пътуващата изложба на фондация ОЗОН.

Още щом влязоха, децата усетиха вдъхновението, което носеше Милчо Бонев. Той ги приветства с усмивка и разказа за своята любов към рисуването. После ги насърчи да изберат свои любими анимационни герои и да ги пресъздадат с молив. Настъпи пълна тишина, малките ръчички ловко прокарваха линии по белите листове, превръщайки ги в първите скици. Всяка рисунка сякаш оживяваше под моливите им.

На следващата среща черно- белите скици започнаха да се превръщат в истински произведения на изкуството. С цветни моливи, пастели и боички, рисунките започнаха да придобиват цвят и с всеки нов нюанс ставаха все по- живи. Небето посиня, тревата позеленя и бузките на героите порозовяха. Г-н Бонев им показа как да смесват цветовете, за да направят картините си още по- изразителни.

Настъпи и момента за нанасянето на финалните щрихи. Децата внимателно до оформиха творбите си. Г-н Бонев им помогна да усъвършенстват работата си като им даваше ценни съвети. Нашето художествено ателие беше изпълнено с радост и гордост. Всяка рисунка беше отражение на детската фантазия и усърдие.

Кулминацията на инициативата беше вътрешната изложба. Центърът се изпълни с цветове, усмивки и възторжени възклицания. Малките художници гордо стояха до своите произведения и разказваха за процеса на създаването им. Г-н Бонев поздрави всички деца за креативността и усърдието, което положиха, за да създадат това вълшебство от цветове.

Тази инициатива не беше просто рисуване- тя беше истинско вдъхновение, което остави следа в сърцата на децата и ги накара да повярват, че изкуството е вълшебство, което всеки носи в себе си.